

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

III. De Potestate concedendi Indulgentias, & Conditionibus ad earum
valorem requisitis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

gentijs, quas tamen sæpissimè sive pro se, sive etiam pro Defunctis intra modicum temporis spatium lucrari possent.

22. CONCL. III. Ulterius Indulgentia ratione subiecti, cui Indulgentia conceditur, dividitur in personalem, localem & realem. *Indulgentia personalis* est, quæ directè conceditur alicui personæ determinatæ, vel toti Religioni, aut Communitati: quales plures concessæ sunt Religiosis, & varijs Confraternitatibus.

23. *Indulgentia localis* est, quæ alicui pio loco conceditur ad ejus devotionem augendam, in ordine ad personas in tali loco orantes, aut alia præscripta opera ibidem peragentes: quales sunt illæ, quæ conceduntur devotè visitantibus hanc vel illam Ecclesiam, ibique orantibus. Et hujusmodi Indulgentiæ dicuntur locales, non quòd ipsi loco secundum se concedantur (solum enim homo est capax Indulgentiarum, non verò Ecclesia materialis, utpote quæ est res inanimata) sed quia Fidelibus in tali loco devotè orantibus concedantur.

24. *Indulgentia realis* est, quæ conceditur rebus mobilibus, utputà Granis, Numismatibus, Imaginibus, Rosarijs, aut hujusmodi, in ordine ad homines. Et hæc Indulgentia pari passu ambulat cum locali, dempto eo, quòd localis Indulgentia loco, sive devotè ipsum visitantibus; realis autem rei mobili, sive eam devotè penes se habentibus, atque opera ad Indulgentiæ consecutionem præscripta peragentibus, concedatur.

QUÆSTIO III.

De Potestate concedendi Indulgentias, & Conditionibus ad earum valorem requisitis.

25. CONCL. I. Datur in Ecclesia potestas divinitus collata D. Petro, ejusque legitimis Successoribus, concedendi Indulgentias, & per earum concessionem dispensandi Thesaurum Ecclesiæ. Ita certa omnium Catholicorum, estque de Fide; & patet tum ex cit. Extravag. *Unigenitus* tum ex Concilio Trident. *Sess. 25. in Decreto de Indulgentijs*, ubi sic loquitur: *Cum potestas conferendi Indulgentias à Christo Ecclesia concessa sit: atque hujusmodi potestate divinitus sibi tradita, antiquissimis etiam temporibus illa usa fuerit: Sacrosancta Synodus Indulgentiarum usum Christiano populo maxime salutarem, & Sacrorum Conciliorum auctoritate probatum,*

Ecce 3

tum,

tum, in Ecclesia retinendum esse docet, & præcipit: eosque anathemate damnat, qui aut inuiles esse asserunt; vel eas concedendi in Ecclesia potestatem esse negant. Haftenus Concilium.

Item Pro-
batur ex S.
Scriptura.

26. Eadem Catholica veritas desumitur ex illis verbis Christi Matth. 16. Tu es Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam. — Et tibi dabo claves Regni caelorum; & quodcumque solveris super terram, erit solutum & in caelis. Quæ promissio, solvendi quodcumque, cum sit amplissima & generalis, extenditur ad omnia vincula solvenda, quæ possunt homines impedire à consecutione salutis æternæ: unde cum inter hæc vincula etiam connumeretur vinculum reatus poenæ temporalis, retardans hominem ab ingressu Regni caelestis, etiam potestatem solvendi hoc vinculum per opportunam dispensationem Thesauri Ecclesiæ, seu Indulgentiarum concessionem, Christus S. Petro, ejusque legitimis Successoribus impertivit.

Papa potest
Indulgen-
tias confer-
re omnibus
Christi Fi-
delibus.

27. CONCL. II. Summus Pontifex potestate à Christo accepta, sicque Jure Divino, & primario ac principaliter sibi competente, potest ex rationabili causa Indulgentias, sive generales, sive particulares, omnibus Christi Fidelibus dispensare. Ita omnes Catholici: & desumitur ex cit. Extravag. *Unigenitus*, cum ex dictis *num. præc.* Accedit ratio: quia potestas dispensandi bona communia primario penes Principem residet: atqui summus Pontifex est Princeps, & Caput visibile totius Ecclesiæ; ergo.

Episcopi,
quas con-
ferre vale-
ant de Jure
communi?

28. CONCL. III. Episcopi possunt Jure communi concedere Indulgentias unius anni pro die Dedicationis Ecclesiæ: ac verò pro Anniversario Dedicationis ejus, & in alijs casibus ob justam causam, duntaxat quadraginta dierum Indulgentias. Ita habetur expressum *o. Cum ex eo. de Poenit. & remiss. juncto cap. ult. eod. in 6.* Hinc infert *Faymanus lib. 5. tract. 7. c. 4. n. 2.* quod si Episcopus ultra limites potestatis suæ Indulgentiam concedit, ea omni jure sit irrita quoad excessum. Dicitur, *quoad excessum*: valet enim nihilominus Indulgentia illa usque ad terminum potestatis Episcopalis: quia *Utile non debet per inutile vitiari*, juxta Reg. 37. Juris in 6. ac tenet *Glossa. v. Non obtinent. cit. cap. ult.*

quid de alijs
Prelatis in-
ferioribus?

29. CONCL. IV. Nullus Prælati Episcopo inferior, neque Provinciales aut Generales Ordinum, possunt Jure communi atque ordinario Indulgentias concedere. Ita communis; & habetur clarè decisum *c. Accedentibus. de Excessibus Prælat.* Dicitur, *Jure communi & ordinario*; id est, nili forsan quisquam eorum.

rum speciali concessione, aut commissione per Summum Pontificem sibi factâ, quasdam Indulgentias (ut quandoque fieri solet) concedere valeat : nam tunc Indulgentiæ illæ conceduntur ex delegatione, seu commissione Summi Pontificis, cujus limites bene erunt observandi.

30. CONCL. V. Ad hoc, ut Indulgentiæ sint ratæ & validæ, requiruntur quatuor conditiones : duæ quidem ex parte concedentis, nimirum auctoritas legitima, & iusta causa concedendi Indulgentias : & duæ ex parte suscipientis, videlicet status gratiæ, ac executio operis injuncti. Ita Bellarminus *lib. 1. de Indulgentijs, cap. 11.* & communis. Et quidem de auctoritate legitima concedendi Indulgentias, per præcedentes Conclusiones, & textus Juris allegatos patet.

31. Deinde ad valorem Indulgentiarum requiri causam justam, ita quidem, quod concedens Indulgentiam sine causa iusta non solum peccet, sed etiam Indulgentia ipsa sit invalida, conceditur passim ab omnibus. Ratio est : quia Papa non est dominus Thesauri Ecclesiæ, sed dispensator, juxta illud 1. Corinth. 4. *Sic nos existimet homo ut ministros Christi, & dispensatores Mysteriorum Dei.* Dispensator autem non potest sine iusta causa, & ad libitum suum, de rebus domini disponere ; alias enim potius dissipator bonorum domini sui foret, quam dispensator.

32. Porro causa iusta dispensandi Indulgentias, non est sola utilitas, quam Indulgentiæ afferunt personis illis, quibus conceduntur ; sed præterea requiritur alia causa finalis extrinseca, quæ Pontificem moveat ad Indulgentias prudenter dispensandas : qualis præsertim est ea, quæ redundat in Ecclesiæ utilitatem, bonum commune, ac Dei & Sanctorum gloriam. Atque hoc inter alia desumitur ex praxi : quia Pontifices non solent facile concedere Indulgentias, nisi in Festivitatibus Dei & Sanctorum, ut sic Fideles magis ad eorum honorem prosequendum excitentur. Item in publicis Ecclesiæ, vel cujusdam Provinciæ Catholicæ necessitatibus, ad quas sublevandas conceduntur vel Jubilæa per totum Mundum, vel Indulgentiæ personales pugnantis contra Turcas. Imò ordinariè conceduntur Indulgentiæ, sub onere orandi pro exaltatione Sanctæ Matris Ecclesiæ, Fidei Catholicæ propagatione, hæresum atque schismatum extirpatione, Principum Christianorum concordia, & hujusmodi.

III. Status
gratiæ ex
parte reci-
pientis.

33. Tertiò, ex parte recipientis Indulgentiam, certum est, quòd requiratur status gratiæ: quia homo exiltens in peccato mortali non est capax Indulgentiæ, utpote cum per hanc poena temporalis peccato quoad culpam jam remissò debita remittatur. Quamvis autem nonnulli velint, requiri statum gratiæ etiam tunc, quando opera pro lucrandis Indulgentijs præscripta perficiuntur, atque hoc ipsum in praxi meritò sit observandum, præmittendo vel Confessionem, vel saltem perfectam Contritionem: nihilominus communior, & probabilior est Doctorum sententia, sufficere ad lucrandam Indulgentiam, quòd homo sit in statu gratiæ pro eo intanti, quo ultimum opus præscriptum perficitur, atque Indulgentia consummatur, & ejus effectus est percipiendus. Lugo disp. 27. de Pœnit. n. 83. Maltrius n. 61. Herinx disp. 4. de Satisfactione, quest. 11. num. 77. & alij.

IV. Executio
operis præ-
scripti.

34. Quartò tandem ad consequendum fructum Indulgentiæ, requiritur ex parte lucrantis executio operis præscripti. Ratio est: quia Papa concedit Indulgentiam sub conditione hujus, vel illius operis exequendi; ergo, si opus non perficitur, neque Indulgentia obtinetur.

Indulgen-
tiæ tantùm
valent,
quantùm
sonat &c.

35. Omnes hæc quatuor conditiones aptè continentur in illo vulgato Theologorum dicto: *Indulgentia tantùm valet, quantum sonat, Clave non errante, & Christo non reprobante.* Id est: *Clave non errante*, ob defectum legitimi potestatis, aut justæ causæ conferendi Indulgentias: & *Christo non reprobante*, ob indispositionem recipientis, qui vel non est in statu gratiæ, vel saltem opera præscripta non ritè peragit.

QUÆSTIO IV.

De Subjecto Indulgentiarum capaci; & quomodo
prohinc Defunctis?

Beati in cæ-
lis, & in f. n.
res non sunt
capaces In-
dulgentia-
rum.

36. **C**ONCL. I. Neque Beati in cælis, neque damnati in inferno, neque infantes, aut perpetuò amentes, sunt capaces Indulgentiarum. Ita omnes Doctores. Ratio clara est: quia Indulgentia est remissio poenæ temporalis ex peccatis actualibus quoad culpam jam remissis coram Deo adhuc debitæ. Atqui Sancti in Cælis non habent talem poenam, etiamnum restantem (quia illuc non intrabit aliquod coinguinatum,

Apoc.